

Sygn. akt IV Ka 1244/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Wilczek

Sędziowie: SSO Jadwiga Żmudzka (spr.)

SSO Krzysztof Chodak

Protokolant: prot. Aneta Woźniczka

przy udziale Bogusława Machyni Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2014 roku, sprawy

M. U.

oskarżonego o przestępstwa z art. 278 § 1 i 5 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 1 kk; art. 286 § 2 kk w zw. z art. 12 kk; art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie XVI Zamiejscowego Wydziału (...)w Miechowie z dnia 30 sierpnia 2013r. sygn. akt XVI K 225/13/S,

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1.w jego punktach I i V eliminuje sformułowanie „ i za to na mocy powołanego przepisu przy zastosowaniu art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę 500 (pięćset) złotych grzywny”;

2.w punkcie V jako podstawę prawną wymierzenia łącznie kary 500 zł grzywny za wykroczenia przypisane oskarżonemu w pkt I i V przedmiotowego wyroku, przyjmuje art.119 § 1 kw przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. B. (Kancelaria Adwokacka w M.) kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji.

SSO Jadwiga Żmudzka SSO Kazimierz Wilczek SSO Krzysztof Chodak

Sygn. akt IV Ka 1244/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 02 kwietnia 2014r.

M. U. oskarżony został o to, że:

1. w dniu 18 października 2012 r. w M. woj. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki z zawartością portfela, pieniędzy w kwocie 70 zł, telefonu komórkowego m-ki N. (...) i pęku kluczy łącznej wartości nie mniejszej niż 400 zł, a także karty bankomatowej Banku (...) oraz dokumentów w postaci dowodu osobistego i legitymacji emeryta rencisty na szkodę A. W.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 1211 § 2kk

2. w dniu 25 grudnia 2012 r. w M. woj. (...) używając przemocy wobec J. T. polegającej na wykręceniu ręki i przewróceniu na chodnik, doprowadził pokrzywdzoną do stanu bezbronności, a następnie zabrał na jej szkodę torebkę z zawartością portfela, pęku kluczy, różańca i cukierków łącznej wartości nie mniejszej niż. 30 złotych

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk

3. w dniach 25 i 26 grudnia 2012 r. w M. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru zażądał od J. T. pieniędzy w łącznej kwocie 20 zł w zamian za zwrot uprzednio skradzionych przedmiotów w postaci torebki, portfela, kluczy, różańca i cukierków,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

4. w dniu 26 grudnia 2012 r. w M. woj. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dokumentów w postaci dowodu osobistego i książeczki ubezpieczeniowej na szkodę W. K.

tj. o przestępstwo z art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

5. w dniu 26 grudnia 2012 r. w M. woj. (...) zabrał na szkodę M. W. w celu przywłaszczenia torebkę z zawartością pieniędzy w kwocie 115 zł, telefonu komórkowego m-ki S. (...) wraz z kartą SIM łącznej wartości nie mniejszej niż 265 zł

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk.

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie, XVI Zamiejscowy Wydział (...) z siedzibą w Miechowie wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2013 roku sygn. XVI K 225/13/S orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. w ramach czynu zarzuconego w pkt 1 aktu oskarżenia uznaje oskarżonego M. U. za winnego tego, że w dniu 18 października 2012 roku w M. skradł torebkę o wartości 30 złotych, pieniądze w kwocie 70 złotych, działając na szkodę A. W.. tj. wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to na mocy powołanego przepisu przy zastosowaniu art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę 500 (pięćset) złotych grzywny,

II. w ramach czynów zarzuconych w pkt 1 i 4 aktu oskarżenia uznaje oskarżonego M. U. za winnego tego, że, działając w warunkach z art. 91 § 1 kk, w dniu 18 października 2012 roku w M. usunął poprzez wyjęcie z torebki, a następnie ukrył poprzez wyrzucenie do śmietnika należące do A. W. dokumenty w postaci dowodu osobistego, legitymacji emeryta rencisty oraz karty bankomatowej wystawionej przez Bank (...), którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać oraz tego, że w dniu 26 grudnia 2012 roku w M. ukrył poprzez pozostawienie w piwnicy bloku nr (...) przy ul. (...) w M. należące do W. K. dokumenty w postaci dowodu osobistego i legitymacji emeryta - rencisty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, tj. występku z art. 276 kk i za nie na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. uznaje oskarżonego M. U. za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt 2 aktu oskarżenia, eliminując z opisu czynu słowa: „doprowadził pokrzywdzoną do stanu bezbronności” oraz „nie mniejszej niż”, a także przyjmując, iż M. U. spowodował u J. T. obrażenia ciała w postaci stłuczenia kolana lewego i stawu barkowego prawego, co naruszyło czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres nie przekraczający 7 dni, tj. występku z art. 280 § 1 kk i art. 157 §

2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 280 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. uznaje oskarżonego M. U. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 3 aktu oskarżenia tj. występku z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 286 § 1 i 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

V. uznaje oskarżonego M. U. za winnego tego, że w dniu 26 grudnia 2012 roku w M. skradł torebkę wartości 50 złotych i pieniądze w kwocie 115 złotych działając na szkodę M. W. tj. wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to na mocy powołanego przepisu przy zastosowaniu art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę 500 (pięćset) złotych grzywny, wymierzając oskarżonemu na mocy art. 9 § 2 kw za wykroczenia przypisane w pkt I i V wyroku łącznie karę 500 (pięćset) złotych grzywny.

VI. na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, art. 91 § 2 kk w miejsce wymierzonych w pkt II, III, IV wyroku jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

VII. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu M. U. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 27 czerwca 2013 roku.

VIII. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości,

IX. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. B. Kancelaria Adwokacka w M. - kwotę 1298.88 (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem i 88/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Wyrok ten zaskarżył w całości obrońca oskarżonego i zarzucił mu:

I. obrażę przepisu postępowania, a to art. 5 § 2 kpk i art. 4 kpk, poprzez odmówienie wiarygodności konsekwentnym wyjaśnieniom M. U. składanym począwszy od pierwszej rozprawy głównej, podczas, gdy przy uwzględnieniu wiedzy powszechnej i przeprowadzonych dowodów, nie można wykluczyć wersji prezentowanej przez oskarżonego w późniejszym etapie postępowania, której Sąd nie zbadał w sposób na dość wnikliwy;

II. obrażę przepisu prawa materialnego, art. 53§1 kk poprzez jego niepełne zastosowanie polegające na pominięciu, przy określaniu wymiaru kary, okoliczności łagodzących, takich jak relatywnie niską wysokość szkód wywołanych czynami zarzucanymi oskarżonemu oraz faktu, iż większość utraconych przedmiotów została ostatecznie odzyskana, czym szkody zostały naprawione, co w efekcie doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu rażąco niewspółmiernej kary.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie M. U. od zarzucanych mu czynów

- ewentualnie - z ostrożności procesowej - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;

Jednocześnie wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, których oskarżony nie uiścił w całości ani w części.

Sąd Odwoławczy rozważył, co następuje:

Jakkolwiek żaden z zarzutów podniesionych w apelacji nie był zasadny, to jej wniesienie skutkowało, poprzez sięgnięcie do art. 440 kpk, zmianą zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie w punktach I i V tegoż wyroku

sformułowania „i za to na mocy powołanego przepisu przy zastosowaniu art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę 500 (pięćset) złotych grzywny” i przyjęcie jako podstawy prawnej wymierzenia łącznie kary 500 zł grzywny za wykroczenia przypisane oskarżonemu w pkt I i V przedmiotowego wyroku, przepisów art. 119 § 1 kw przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw.

Pisemne motywy zaskarżonego wyroku wskazują, że Sąd Rejonowy ustalił, iż w dniu 18 października 2012 r. około godziny 11.30 A. W. udała się na cmentarz parafialny w M., gdzie sprzątała grobowiec, kilkakrotnie oddalając się z tego miejsca w kierunku śmietnika, przy czym pozostawiła tam torebkę w kolorze ciemnobrązowym o wartości 30 zł, wewnątrz której znajdowało się etui z zawartością w postaci dowodu osobistego, karty bankomatowej Banku (...), legitymacji emeryta - rencisty, a także portmonetka zawierająca pieniądze w kwocie 70 zł, klucze oraz telefon komórkowy marki N. (...) o wartości 300 zł.

Jak wynika z ustaleń Sądu Rejonowego, oskarżony M. U. przechodząc w pobliżu tego grobowca, sięgnął po torebkę, po czym zaczął uciekać w stronę garaży na os. (...) A. W. bezskutecznie biegła za nim, krzycząc, by zostawił jej torebkę.

Sąd Rejonowy ustalił, iż poza terenem cmentarza oskarżony przeglądał zawartość torebki. Następnie torebkę, klucze oraz telefon komórkowy wyrzucił przy ogrodzeniu cmentarza, zatrzymał dla siebie jedynie pieniądze. Do śmietnika znajdującego się w pobliżu sklepu spożywczego na os. (...) wyrzucił pozostałą część rzeczy.

Z ustaleń Sądu meriti wynika, iż W. N. przypadkowo znalazł w pobliżu ogrodzenia cmentarza parafialnego w M. damską torebkę, obok której leżały klucze oraz telefon komórkowy marki N.. W. N. zabrał stamtąd klucze oraz telefon komórkowy, który po pewnym czasie zaczął użytkować. W/w telefon i klucze zostały zatrzymane u W. N. w dniu 21 listopada 2012 r. przez funkcjonariuszy Policji, a następnie zwrócone A. W.. Jednocześnie znaną w dniu 18 października 2012r. w pobliżu ogrodzenia cmentarza parafialnego w M. torebkę, oddano A. W..

Z dalszych ustaleń Sądu Rejonowego wynika, iż w dniu 25 grudnia 2012 r. około godziny 15.00 J. T. wracała pieszo do miejsca zamieszkania tj. na ul. (...) w M.. Miała wówczas przy sobie torebkę w kolorze brązowym, wewnątrz której znajdował się portfel, pęk kluczy, różaniec oraz podręczne rzeczy wartości około 30 zł. Gdy przechodziła w pobliżu bloku nr (...) podbiegł do niej oskarżony i zaczął wyrywać trzymaną przez nią w prawej ręce torebkę. Na skutek takiego zachowania J. T. przewróciła się na chodnik, przy czym cały czas trzymała torebkę. Wówczas oskarżony wykręcił J. T. rękę, przez co odebrał jej torebkę, z którą uciekł w kierunku bloku nr (...).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, na skutek opisanego powyżej zachowania M. U., J. T. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia kolana lewego i stawu barkowego prawego, co naruszyło czynności narządów jej ciała na okres nie przekraczający 7 dni.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika nadto, iż M. U. uciekł w pobliże garaży znajdujących się za blokiem, gdzie ze skradzionej torebki wyjął pieniądze w kwocie 8 zł, klucze i różaniec, a torebkę wyrzucił za garażami. J. T. udała się w kierunku bloku nr (...), gdzie poprosiła o pomoc w odzyskaniu kluczy A. J., siostrę G. B., z którym w/w skontaktowała się, a który udał się za blok. Po chwili z innej klatki bloku nr (...) wyszedł oskarżony, który podszedł do pokrzywdzonej, niosąc należące do niej klucze. M. U. pokazał J. T. klucze, mówiąc, iż odda jej je, jeśli zapłaci mu 10 zł. Oskarżony wraz z nią udali się w kierunku bloku J. T.. Ta przekazała mu 10 zł, a wówczas oskarżony oddał jej klucze, a także różaniec i dwa cukierki, które uprzednio znajdowały się w skradzionej torebce. J. T. powiedziała oskarżonemu, aby oddał jej torebkę i portfel, na co oskarżony odpowiedział, że przyniesie je na drugi dzień i odda, jeśli zapłaci mu ona jeszcze 10 zł.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, iż w dniu 26 grudnia 2012 r. około godziny 10.00 M. U. przyszedł ponownie do pokrzywdzonej, której powiedział, że odda jej torebkę i portfel, jeśli ta zapłaci mu ponownie 10 zł. Gdy ta odmówiła, oddalił się.

Torebkę należącą do J. T., w której znajdował się portfel, odnaleziono w dniu 27 grudnia 2012 r. za garażami znajdującymi się w pobliżu bloku mieszkalnego o nazwie (...). Przedmioty te oddano J. T..

Z ustaleń Sądu wynika również, iż oskarżony w dniu 26 grudnia 2012 r. ok. godziny 14.00 zabrał należącą do W. K. torebkę w kolorze czarnym o wartości 50 zł, a w niej dowód osobisty, legitymację emeryta - rencisty i pieniądze w kwocie 50 zł, którą miała powieszoną na wózku ułatwiającym jej chodzenie, gdy wracając z cementarza do swojego miejsca zamieszkania tj. na ul. (...) w M., usiadła na ławce w pobliżu bloku nr (...), by odpocząć, po czym oskarżony uciekł. Sąd a quo ustalił, iż M. U. ze skradzioną torebką pobiegł do klatki schodowej bloku nr (...) przy ul. (...), zszedł do piwnicy, gdzie przeglądał jej zawartość, wyjmując z niej pieniądze. Pozostałe przedmioty pozostawił w piwnicy.

Torebkę należącą do W. K. wraz z jej dowodem osobistym i legitymacją emeryta - rencisty odnaleziono w dniu 28 grudnia 2012 r. w piwnicy bloku mieszkalnego nr (...) przy ul. (...). Przedmioty te oddano W. K..

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, iż w dniu 26 grudnia 2012 r. około godziny 20.15 oskarżony wyszarpnął M. W. torebkę o wartości 50 zł wraz ze znajdującym się wewnątrz pieniędzmi w kwocie 115 zł, telefonem komórkowym marki S. (...) o wartości 100 zł, która wraz z mężem wracała ze szpitala do swojego miejsca zamieszkania znajdującego się na os. (...) w M.. Oskarżony wraz ze skradzioną torebką uciekł do piwnicy nr (...) przy ul. (...), gdzie przeglądał jej zawartość, zabierając pieniądze i pozostawiając pozostałe rzeczy.

Torebkę należącą do M. W. wraz z jej portfelem i drobnymi przedmiotami odnaleziono w dniu 28 grudnia 2012 r. w piwnicy bloku mieszkalnego nr (...) przy ul. (...). Przedmioty te oddano M. W..

Kontrola odwoławcza stwierdza, iż ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy są w pełni prawidłowe, wynikają z wiarygodnych dowodów w postaci: zeznań świadków A. W., W. N., J. T., G. B., A. P., W. K., M. W., B. W., wyjaśnień oskarżonego składanych na etapie postępowania przygotowawczego oraz dowodów z dokumentów w postaci: protokołu wizji lokalnej wraz z materiałem fotograficznym (k. 40-48), protokołu zatrzymania (k. 119-121), protokołu oględzin (k. 18-10, 100-101), karty informacyjnej (k. 89), opinii biegłego A. K. (k. 175), protokołów oględzin (k. 33-34, 36-37), kopii karty gwarancyjnej telefonu S.3050 (k. 6-7).

W ocenie Sądu Odwoławczego, analiza przeprowadzonych w sprawie dowodów została dokonana zgodnie z unormowaniem art. 7 oraz art. 410 k.p.k. i nie zawiera błędów faktycznych ani logicznych. Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie, a zebrane w toku postępowania dowody poddał ocenom wszechstronnym, nie wychodząc poza ramy określone przepisem art. 7 k.p.k., nie obraził również art. 5 § 2 k.p.k., czego efektem są prawidłowe ustalenia faktyczne.

Kontrola odwoławcza stwierdza, iż wyżej wskazany materiał dowodowy, w oparciu o który Sąd Rejonowy czynił w sprawie ustalenia faktyczne, wzajemnie się uzupełnia, tworząc zwartą i logiczną całość.

Skarżący obrońca oskarżonego zarzuca, iż Sąd Rejonowy bezpodstawnie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego składanym na etapie postępowania sądowego. Zważyć tutaj należy, iż obowiązująca procedura karna nie przewiduje zasady wartościowania dowodów, ani też prymatu dowodów korzystnych dla oskarżonego nad dowodami przemawiającymi na jego niekorzyść (np. wyrok S N z dnia 3 marca 1997 r., Prok. i Pr. 1998/Nr 2 poz. 7). Warte podkreślenia i podzielenia jest tutaj również wyrażone przez Sąd Najwyższy stanowisko, iż odmienna ocena dowodów korzystna dla oskarżonego jest naturalnie prawem obrońcy, co jednak nie świadczy o tym, że ocena dokonana w sprawie charakteryzowała się dowolnością (wyrok z dnia 3 marca 2002r., sygn. akt V KK 15/02, LEX nr 55214). Takie uznanie przekreślałoby istotę zasady swobodnej oceny dowodów (wyrok SA w Lublinie z dnia 1 marca 2013 roku, sygn. akt II AKa 40/13, LEX nr 1294879).

Należy też pamiętać, iż o wartości dowodowej zeznań lub wyjaśnień nie decyduje to, w jakim stadium postępowania zostały one złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami. Wyjaśnienia złożone w śledztwie, a następnie odwołane lub zmienione, stanowią dowód w sprawie, który tak jak każdy inny dowód podlega swobodnej, ale nie dowolnej, ocenie sądu. Dowód taki należy oceniać w konfrontacji z innymi dowodami zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, a fakt odwołania lub zmiany oświadczenia nie wskazuje sam przez się na jego nieprawdziwość. Sąd powinien tu uwzględniać także podane powody zmiany lub odwołania oświadczenia dowodowego i jeżeli nie

uznaje ich za przekonujące - uzasadnić swoje stanowisko. (wyrok SA w Poznaniu z dnia 25 maja 2013r., sygn. akt II AKa 41/13, LEX nr 1369358, wyrok SA w Lublinie z dnia 3 kwietnia 2013r., sygn. akt II AKa 29/13, LEX nr 1313370). Tak też uczynił Sąd I instancji i w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, dlaczego uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, które złożył na etapie postępowania przygotowawczego, a dlaczego odmówił wiary tym, które składał na etapie postępowania sądowego. Szczegółowa argumentacja w tym zakresie przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku znajduje pełną aprobatę Sądu Odwoławczego. Wskazać jedynie należy, iż brak jest w sprawie, poza głośnymi twierdzeniami oskarżonego, dowodów świadczących o tym, że oskarżony na etapie postępowania przygotowawczego poddawany był presji organów ścigania. Znamienne jest tutaj, iż oskarżony dobrowolnie w trakcie wizji lokalnej pokazał wszystkie miejsca, które związane były z dokonanymi przez niego inkryminowanymi zachowaniami. Wskazują na to zeznania słuchanych w sprawie funkcjonariuszy Policji, którzy brali udział w czynnościach procesowych z udziałem oskarżonego, a którzy zaprzeczyli, aby w stosunku do oskarżonego podejmowane były jakiegokolwiek próby nacisku. W szczególności świadek P. R., który brał udział w wizji lokalnej z udziałem oskarżonego wskazał w tym zakresie, iż nie zauważył, by ktokolwiek wywierał na oskarżonego jakikolwiek wpływ, według niego oskarżony sam od siebie pokazywał te miejsca, mówił spontanicznie, nie zauważył nic takiego, by policjanci starali się w jakiś sposób pomóc oskarżonemu w tych wskazaniach, nie słyszał, by ktokolwiek proponował oskarżonemu papierosy w zamian za wyjaśnienia, a sam je palił (k. 321v). Również świadek M. S., który przesłuchiwał oskarżonego, zaprzeczył, by ktokolwiek wywierał wpływ na oskarżonego. Kategorycznie w tym zakresie podał „absolutnie nikt nie wywierał na oskarżonym żadnej presji. Oskarżony miał prawo nie składać wyjaśnień, a składał je. Ani ja, ani żadna inna osoba nie wywierała na nim żadnej presji.” Świadek ten dodał nadto, iż oskarżony przeczytał protokół i nie miał do niego żadnych zastrzeżeń. Oskarżony mówił spontanicznie, nie trzeba było go dopytywać o szczegóły. Zaprzeczył równocześnie, by proponował oskarżonemu cokolwiek, nie miał nadto wiadomości na temat tego, by ktoś proponował oskarżonemu papierosy w zamian za określone zeznanie (k. 323 v). Sąd Odwoławczy, podobnie jak Sąd Rejonowy, nie znalazł powodu, aby zeznania tych świadków zakwestionować w jakimkolwiek stopniu. Dlatego też uznał je za w pełni wiarygodne.

W świetle powyższego, przy przyznaniu się oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego do stawianych mu zarzutów i wskazaniu w trakcie wizji lokalnej poszczególnych miejsc, w których doszło do inkryminowanych zdarzeń, nie sposób skutecznie twierdzić, jak czyni to skarżący, iż oskarżony „pod presją” złożył obciążające go wyjaśnienia, które niezgodne były z jego wolą i wiedzą.

Stwierdzić zatem kategorycznie trzeba, iż wyjaśnienia oskarżonego składane na etapie postępowania sądowego nie zasługiwały na wiarę, zmierzały tylko i wyłącznie do uniknięcia odpowiedzialności karnej za zarzucone oskarżonemu czyny.

Kontrola instancyjna prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy orzekając w sprawie nie dopuścił się obrazy art. 4 kpk i art. 5 § 2 kpk. Podkreślić trzeba, iż zasada obiektywizmu wyrażona w art. 4 k.p.k., nie nakazuje interpretowania materiału dowodowego jedynie na korzyść oskarżonego, lecz obliuguje sąd do zachowania obiektywnego stosunku zarówno do stron procesu, jak i do materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

W realiach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy zgodnie z wymogiem art. 4 k.p.k. przeprowadził dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Mógł zaś uwzględnić tylko te okoliczności, które wynikały z dowodów uznanych przez siebie za wiarygodne. Jeszcze raz wypuklić należy, że żaden przepis procedury karnej nie nakłada na Sąd orzekający obowiązku czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody. Nie jest to bowiem możliwe w sytuacji, gdy przeprowadzone dowody są ze sobą sprzeczne, a tak jest w niniejszej sprawie. Wówczas Sąd I Instancji obowiązany jest jednym z nich dać wiarę, a innym waloru wiarygodności odmówić, zaś ocenę swoją uzasadnić, zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k., co też Sąd Rejonowy uczynił.

Orzekając w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego, Sąd pierwszej instancji nie powziął żadnych wątpliwości odnośnie do przebiegu omawianych zdarzeń, udziału w nim oskarżonego, które w myśl art. 5 § 2 k.p.k. należałoby rozstrzygnąć na jego korzyść. Skoro brak owych wątpliwości wynikał z dokonanej przez Sąd a quo oceny przeprowadzonych na rozprawie dowodów, która jest w apelacji kwestionowana, nie można w takim

wypadku mówić o jakimkolwiek pogwałceniu przez tenże Sąd wyrażonej w tym przepisie zasady "in dubio pro reo", zaś wszelkie podnoszone w zakresie zastrzeżenia, odnoszące się do zrekonstruowanego w sprawie stanu faktycznego oraz zasadności przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej, mogą być rozpatrywane jedynie na płaszczyźnie podniesionego w apelacji zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., któremu nota bene skarżący poświęcił najwięcej uwagi, czyniąc z naruszenia tego przepisu zasadniczą podstawę swej skargi.

Nie doszło również do naruszenia art. 410 k.p.k. Obraza art. 410 k.p.k. zachodzi tylko wówczas, gdy Sąd orzekający opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź opiera się tylko na części materiału ujawnionego, a zatem, gdy jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc także i tych, które je podważają. Taka natomiast sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zachodzi. Każdy z dowodów został przeprowadzony na rozprawie, a następnie - niezależnie od jego wartości procesowej w kontekście interesów oskarżonych i oskarżyciela publicznego – poddany analizie i ocenie. Sąd Odwoławczy nie stwierdził istnienia podstaw do skutecznego wysuwania naruszenia przepisu art. 410 k.p.k.

Podkreślić tutaj trzeba, iż dysponując kompletnie zgromadzonym i prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym, Sąd Rejonowy dokonał na jego podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych, które wiernie odzwierciedlają rzeczywisty przebieg zdarzeń stanowiących przedmiot rozpoznania niniejszej sprawy.

Zważyć należy, iż Sąd orzekający w pełni uprawniony był do przyjęcia jednej z dwóch wersji zdarzeń wynikających ze zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów. Sąd meriti logicznie wykazał, że wersja zdarzeń prezentowana w wyjaśnieniach oskarżonego złożonych na etapie postępowania sądowego zawiera szereg mankamentów, które ją dyskwalifikują.

Kontrola odwoławcza stwierdza, iż przejęte przez Sąd Rejonowy kwalifikacje prawne poszczególnych czynów są w pełni prawidłowe.

Trafnie w szczególności Sąd Rejonowy przyjął, iż w ramach czynu zarzucanego w pkt 1 aktu oskarżenia, M. U. dopuścił się w dniu 18 października 2012 roku w M. wykroczenia z art. 119 § 1 kw polegającego na kradzieży na szkodę A. W. torebki o wartości 30 złotych, pieniędzy w kwocie 70 złotych. Podobnie w ramach czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia zasadnie przypisał oskarżonemu zrealizowanie znamion wykroczenia z art. 119 § 1 kw, polegającego na kradzieży w dniu 26 grudnia 2012r. w M. na szkodę M. W. torebki o wartości 50 złotych i pieniędzy w kwocie 115 zł.

Słusznie Sąd Rejonowy w ramach czynów zarzucanych w pkt 1 i 4 aktu oskarżenia uznał oskarżonego M. U. za winnego tego, że działając w warunkach z art. 91 § 1 kk, w dniu 18 października 2012 roku w M. usunął poprzez wyjęcie z torebki, a następnie ukrył poprzez wyrzucenie do śmietnika należące do A. W. dokumenty w postaci dowodu osobistego, legitymacji emeryta rencisty oraz karty bankomatowej wystawionej przez Bank (...), którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać oraz tego, że w dniu 26 grudnia 2012 roku w M. ukrył poprzez pozostawienie w piwnicy bloku nr (...) przy ul. (...) w M. należące do W. K. dokumenty w postaci dowodu osobistego i legitymacji emeryta - rencisty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, tj. występków z art. 276 kk.

Podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego o uznaniu oskarżonego winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia, przy jednoczesnym wyeliminowaniu z opisu tego czynu słów: „doprowadził pokrzywdzoną do stanu bezbronności” oraz „nie mniejszej niż” oraz przyjęciu, iż M. U. spowodował u J. T. obrażenia ciała w postaci stłuczenia kolana lewego i stawu barkowego prawego, co naruszyło czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres nie przekraczający 7 dni, stanowiącego występki z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

W końcu zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, iż czyn zarzucany oskarżonemu w pkt 3 aktu oskarżenia popełniony na szkodę J. T. realizuje znamiona występków kwalifikowanego z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

Prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, że stopień społecznej szkodliwości każdego z przypisanych oskarżonemu przestępstw jest znaczny. To samo dotyczy stopnia winy. Jak wynika z dopuszczonej w sprawie opinii sądowo – psychiatrycznej, ostre i wielopostaciowe zaburzenia psychiczne, jakie wystąpiły u niego i zostały potwierdzone w

czasie obserwacji psychiatrycznej, nie były wynikiem przewlekłej choroby psychicznej, a miały charakter epizodyczny, przemijający, związany z używaniem środków psychoaktywnych. Nie było zatem podstaw do kwestionowania poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia poszczególnych czynów.

Odnosząc się do zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art. 53 k.k., w pierwstwie stwierdzić należy, że zarzut obrazy prawa materialnego jest zasadny, gdy dotyczy przepisu zobowiązującego sąd do jego zastosowania, a sąd tego nie uczynił. Przepisy art. 53 § 1 i 2 k.k. stanowią dyrektywę sądowego wymiaru kary, a zatem nie mogą stać się podstawą zarzutu obrazy prawa materialnego (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 28 maja 2013r. sygn. akt II AKa 41/12, LEX nr 1369358).

Kontrola odwoławcza stwierdza, iż Sąd Rejonowy, wbrew zarzutowi apelacji, prawidłowo ustalił okoliczności mające wpływ na wymiar orzeczonych względem oskarżonego kar jednostkowych, którym nadał prawidłową rangę i znaczenie. Okoliczność, że większość skradzionych przedmiotów została odzyskana nie stanowi okoliczności łagodzącej, jako że to nie oskarżony zwrócił dobrowolnie te rzeczy, co wynika z ustaleń Sądu Rejonowego. Oskarżony zwrócił pokrzywdzonej J. T. część rzeczy, niemniej było to po tym, jak żądał od niej 10 zł za ich zwrot i te pieniądze otrzymał, a zatem nie może to stanowić okoliczności łagodzącej. Wartość skradzionych rzeczy na szkodę poszczególnych pokrzywdzonych nie daje podstawy do przyjęcia okoliczności łagodzącej.

Sąd Odwoławczy uznał, że ukształtowane przez Sąd Rejonowy kary jednostkowe orzeczone za przestępstwa z art. 276 kk popełnione w warunkach art. 91 § 1 k.k., z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, są adekwatne do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, nadto są karami zdatnymi do osiągnięcia wszystkich celów kary określonych w art. 53 k.k., a to celu zapobiegawczego i wychowawczego w odniesieniu do oskarżonego, uwzględniającą także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara łączna została orzeczona prawidłowo. Jest ona w stanie osiągnąć cele określone w art. 53 kk.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, tak ukształtowana kara stanowić będzie poważne ostrzeżenie dla oskarżonego o konsekwencjach grożących mu w wypadku popadnięcia przez niego w kolejny konflikt z prawem, umocni w nich szacunek dla tak istotnych społecznie dóbr, jakimi są: wiarygodność dokumentów, mienie, życie i zdrowie człowieka, zmusi go do poważnego zastanowienia się nad swoim dotychczasowym postępowaniem, a przez to skłoni do przestrzegania społecznie akceptowanych norm zachowania i w konsekwencji spowoduje, że oskarżony nie popełni w przyszłości nowego przestępstwa. Kara ta uwzględnia również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a więc wymogi prewencji generalnej, wzmacniając przekonanie, że żadne przestępstwo nie uchodzi bezkarnie i nie popłaca, a wręcz przeciwnie spotyka się ze sprawiedliwą karą. W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że „względny na społeczne oddziaływanie kary, jako jeden z celów kary są podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmocnienia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa. Nie są one równoznaczne z wymaganiem wymierzenia wyłącznie tylko surowych kar. Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancje skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego” (teza 3 wyroku SA w Lublinie II AKa 290/05 Lex Nr 168034). Zarówno kary jednostkowe, jak i kara łączna pozbawienia wolności w rozmiarze określonym przez Sąd Rejonowy ten cel realizuje.

Odnosząc się natomiast do kary grzywny orzeczonej za przypisane oskarżonemu wykroczenia z art. 119 § 1 kw, to na wstępie zauważyć trzeba, iż zasady postępowania przy realnym zbiegu wykroczeń, a przecież z takim układem miał do czynienia Sąd I instancji, reguluje przepis art. 9 § 2 Kodeksu wykroczeń. Przepis ten jest jasno sformułowany stanowiąc, że w sytuacji, gdy sprawca odpowiada za popełnienie kilku wykroczeń w jednym postępowaniu, stosuje się (tak jak w przypadku zbiegu przepisów) jedną sankcję wyznaczoną przez przepis najsurowszy, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu kar dodatkowych oraz nawiązki na podstawie innych naruszonych przepisów.

Skoro zatem M. U. uznany został za winnego dwóch wykroczeń z art. 119 § 1 kw, to Sąd Rejonowy winien rozstrzygnięcie o karze wyrazić poprzez orzeczenie nie dwóch kar jednostkowych, a wyłącznie orzeczenie łącznie kary grzywny.

Sąd też kierując się treścią art. 440 kpk należało wyeliminować w punktach I i V zaskarżonego wyroku sformułowanie „i za to na mocy powołanego przepisu przy zastosowaniu art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę 500 (pięćset) złotych grzywny”, pozostawiając jednocześnie orzeczenie o wymierzeniu oskarżonemu za oba przypisane mu wykroczenia łącznie kary grzywny w kwocie 500 zł, przy przyjęciu w pkt V jako podstawy prawnej wymierzenia łącznie kary 500 zł grzywny - art. 119 § 1 kw przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw, uznając ją za sprawiedliwą, zdatną do realizacji celów kary zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej, wymierzoną zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 33 kw (por. wyrok SN z dnia 23 maja 2005r., sygn. akt V KK 140/05, OSNwSK 2005/1/1014, wyrok SN z dnia 8 stycznia 2002r., sygn. akt III KKN 401/01, LEX nr 53003, Prok.i Pr.-wkł. 2002/10/12).

Reasumując, w ocenie Sądu Odwoławczego wymierzone oskarżonemu kary są zdatne do realizacji potrzeb w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, będąc karami celowymi, zasłużonymi i sprawiedliwymi.

W sprawie nie zachodzą inne okoliczności wymienione w art. 440 k.p.k., poza wymienioną powyżej ani żadne względy wymienione w art. 439 k.p.k, podlegające uwzględnieniu z urzędu.

Z tych przyczyn Sąd Odwoławczy na zasadzie art. 437 § 1 i 2 kpk zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że w jego punktach I i V wyeliminował sformułowanie „i za to na mocy powołanego przepisu przy zastosowaniu art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę 500 (pięćset) złotych grzywny”, w punkcie V jako podstawę prawną wymierzenia łącznie kary 500 zł grzywny za wykroczenia przypisane oskarżonemu w pkt I i V przedmiotowego wyroku, przyjął art. 119 § 1 kw przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na zasadzie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd Odwoławczy zwolnił oskarżonego, z uwagi na trudną sytuację finansową i pozostawanie w izolacji więziennej, od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Na zasadzie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o Adwokaturze zasądził natomiast od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. B. kwotę 619,92 zł tytułem obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu przed Sądem II instancji, uwzględniając, że obrońca uczestniczył w dwóch terminach rozprawy odwoławczej.

SSO Jadwiga Żmudzka SSO Kazimierz Wilczek SSO Krzysztof Chodak